

তাক্বা আৰু জীৱন

হাফিজ ৰব্বী মুহাম্মদ ইঞ্জামুল হক

প্ৰায়ভাগ মানুহেই ভাবে তাক্বা উলামা আৰু নেক মানুহেই অৰ্জন কৰিব পাৰে আমি কেনেকৈ পাৰিম আমিটো সাধাৰণ মানুহ, আমি নামাজ পঢ়িলেই যথেষ্ট তাক্বাৰ প্ৰয়োজন নাই। মনত ৰাখিব সকলো বস্তু এনেদৰে ভাবিলেই সবল হৈ নপৰে, এজন ব্যক্তি তাক্বাৰ গৰাকী নোহোৱাকৈ যাম্মাতত প্ৰবেশ কৰিব নোৱাৰে। প্ৰথমতে আমি আৰবী নাজানো, দ্বিতীয়তে তাৰ অসমীয়া অনুবাদ ভাৱাৰ্থ জানিবলৈও ইচ্ছা বা চেপ্তা নকৰো আৰু সপোন দেখো বিনা হিচাপে যাম্মাতত যোৱাৰ। এইটো আকৌ কেনেকুৱা কথা জানো আহক তাক্বা কাক বোলে, কেনেকৈ অৰ্জন হয়, তাক্বা অবলম্বন কৰা কঠিন নেকি? চাওক, আল্লাহপাকে কুৰআন শ্বৰীফত ঘোষণা কৰিছে- “আৰু যিয়ে আল্লাহৰ ভয় তথা তাক্বা অবলম্বন কৰিব আল্লাহে তাৰ বাবে জীৱিকাৰ পথ উলিয়াই দিব আৰু তেওঁ তাক সি নভৰা ঠাইৰ পৰা জীৱিকা দান কৰিব আৰু যি ব্যক্তিয়ে আল্লাহৰ প্ৰতি ভৰসা কৰিব তাৰ বাবে আল্লাহেই যথেষ্ট।” (ছুৰা আল তালাক: ২৩) আন এটি আয়াতত কৈছে- “এইখন সেই কিতাব, য’ত কোনো সন্দেহ নাই, মুস্তাক্কীসকলৰ বাবে হিদায়ত। (ছুৰা আল বাকাৰাহ, আয়াত: ২) এইখনেই সেই মহান কুৰআন য’ত কোনো সন্দেহ নাই যে, ই আল্লাহৰ তবফল পৰা অবতীৰ্ণ। ইয়াৰ সুস্পষ্টতাৰ কাৰণে ইয়াত সন্দেহ কৰাৰ কোনো অবকাশ নাই। ইয়াৰ দ্বাৰা মুস্তাক্কীসকলে উপকাৰী জ্ঞান আৰু নেক আত্মল অৰ্জন কৰে আৰু তেওঁলোকেই আল্লাহক ভয় কৰে আৰু তেওঁৰ বিধি-বিধান পালন কৰে। মুস্তাক্কী শব্দৰ মূল ধাতু তাক্বা।

‘তাক্বা’ৰ আভিধানিক অৰ্থ হৈছে, ভয় তথা নিৰাপদে থকা, নিৰাপত্তা বিধান কৰা। শ্বৰীঅ’তৰ পৰিভাষাত তাক্বা কোৱা হয় বান্দাই যাতে আল্লাহৰ অসন্তুষ্টি আৰু পৰকালৰ পৰিণাম ভয়ংকৰ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষাৰ বাবে নিৰাপত্তাৰ ব্যৱস্থা কৰে (অৰ্থাৎ গুনাহৰ পৰা বাচি থকা)। এতেকে এই নিৰাপত্তাৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ হ’লে আল্লাহৰ নিৰ্দেশক পূৰ্ণভাবে পালন কৰিব লাগিব আৰু তেওঁৰ নিষেধকৃত বস্তু সমূহ পূৰ্ণভাবে ত্যাগ কৰিব লাগিব আৰু মুস্তাক্কী হৈছে, যিয়ে আল্লাহৰ আদেশক পূৰ্ণভাবে মানি লৈ তেওঁৰ নিষেধকৃত বস্তুৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে আঁতৰত থাকে আৰু তেওঁ অসন্তুষ্টি আৰু শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা তথা আখিৰাত নষ্ট হোৱাৰ পৰা ৰক্ষাৰ বাবে ব্যৱস্থা কৰে। (তফচীৰ ইবনে কাছীৰ) যদিও এই কিতাবখন গোটেই মানব জাতিৰ হিদায়তৰ বাবে অবতীৰ্ণ হৈছে কিন্তু এই মহান কিতাবখনৰ পৰা সেইসকলেহে স্বাদ উঠাব পাৰিব যিসকলৰ অন্তৰত আল্লাহৰ ভয় আছে। কিয়নো যাৰ অন্তৰত মৃত্যুৰ পিছত জবাবদিহীৰ কোনো অনুভৱ আৰু চিন্তাই নাই তাৰ অন্তৰত হিদায়তৰ আকাংক্ষা অথবা ভ্ৰষ্টতাৰ পৰা আঁতৰি অহাৰ অনুভূতিয়ে থাকিব নোৱাৰে তেওঁ এনেকুৱা লোক কেনেকৈ আৰু ক’ৰ পৰা হিদায়তপ্ৰাপ্ত হ’ব। তাক্বা আল্লাহৰ নৈকট্যপ্ৰাপ্ত লোকৰ পৰিচয় :

কুৰআন শ্বৰীফত আল্লাহপাকে কৈছে, “(সেইসকল আল্লাহৰ বন্ধু) যিসকলে ঈমান আনিছে আৰু ভয় কৰে তথা তাক্বা অবলম্বন কৰিছে।” (ছুৰা ইউনুছ: ৬৩) মনত ৰাখিব আল্লাহৰ ওচৰত সম্পদশালী তথা চহকী ব্যক্তি সম্মানীয় নহয় বৰং তেওঁক ভয় কৰা জনেই সবাভাৱকৈ মৰ্যাদাশীল। আল্লাহপাকে কৈছে,

‘হাছিন’

“তোমালোকৰ মাজত আম্মাহৰ ওচৰত কেৱল সেই ব্যক্তিয়েই বেছি মৰ্যাদাশীল যিজন তোমালোকৰ মাজত বেছি তৰুৱা সম্পন্ন তথা আম্মাহক ভয় কৰোঁতা হ'ব। (ছুৰা আল হজ্জৰাতঃ ১৩) আনহাতে আখিৰাত ভ্ৰমণকাৰীৰ বাবে উত্তম সম্পদ হৈছে তৰুৱা। আম্মাহপাকে কৈছে- “নিশ্চয় আটাইতকৈ উত্তম সম্পদ (সম্পদ) হৈছে তৰুৱা।” (ছুৰা আল বাকাৰাহঃ ১৯৭) তৰুৱা তথা আম্মাহৰ প্ৰতি ভয় মানুহৰ বাবে উত্তম পোচাক যিহে ইমান, নেক আ'মল, চৰম ও লজ্জা আৰু ভাল স্বভাৱৰ লগতে মানুহৰ আভ্যন্তৰীণ তথা ভিতৰুৱা ও অদৃশ্য ক্ষয়তানৰ লোকচানৰ পৰা নিৰাপদে ৰাখে আৰু তাৰ স্বাভাৱিক ব্যক্তিত্বৰ সৌন্দৰ্যতা বৃদ্ধি কৰে যেনেদৰে কুৰ'আন পাকত আহিছে- “আৰু তৰুৱাৰ পোচাকেই হৈছে সৰ্বোত্তম।” (ছুৰা আল আ'ৰাফঃ ২৬)

তৰুৱা সাত ধৰণৰ। আ'লা হজ্জৰত, ইমামে আহলে ছুন্নত, বলীয়ে নিঅ'মত, আজীমুল বাবাকাত, আজীমুল মৰতবাত, পৰওবানয়ে শ্বামএ'বিছলাত, মুজাদ্দিদে দ্বীন বা মিল্লত, হামীয়ে ছুন্নত, মাহীয়ে বিদআ'ত, আ'লীমে শ্বৰীঅ'ত, পীৰে ত্বৰীকত, বাইছে খায়ৰ বা বাবাকাত আ'ল্লামা আলহাজ্জ আলহাফিজ কাৰী শাহ ইমাম আহমদ ৰাজাখান হাদিবী বাস্মাতুল্লাহি আ'লাইহে লিখিছে, তৰুৱা সাত প্ৰকাৰৰ— ১। কুফুৰ পৰা বাচি থকা, এয়া আম্মাহৰ বহমতত প্ৰত্যেক মুছলমানৰ আছে, ২। বদ মজহবৰ পৰা বচা, এয়া প্ৰত্যেক ছুন্নী মুছলমানৰ আছে, ৩। প্ৰত্যেক কবিবাহ (ডাঙৰ) ওনাহৰ পৰা বাচি থকা, ৪। ছগীৰাহ (সৰু) ওনাহৰ পৰাও বাচি থকা, ৫। সন্দেহযুক্ত বস্তুৰ পৰা দূৰত থকা, ৬। মনচ্ছুক তথা অবৈধ যৌনতাৰ পৰা বাচি থকা, ৭। আনৰ ফালে মুখ নকৰা, এয়া একেবাৰে আম্মাহৰ নেক ও পুণ্যবান ব্যক্তিৰ স্থান আনহাতে ওপৰত যি উল্লেখ কৰা হৈছে কুৰ'আন কৰীম মোস্তাকীসকলৰ বাবে হিদায়ত সেয়া এই প্ৰকাৰৰ লোকৰ বাবে। (খায়ইনুল ইবকান মাআ কাগ্বুল ইমান, পৃষ্ঠা- ৪)

প্ৰমাণসহ উপৰোক্ত সাত প্ৰকাৰ তৰুৱা :

১। কুফুৰ পৰা বাচি থকা। আম্মাহৰ নবী স্বাল্লাল্লাহু তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাল্লামে কৈছে, “যি ব্যক্তিৰ তিনিটা স্বভাৱ থাকিব সি ইমানৰ তৃপ্তি লাভ কৰিব। প্ৰথম- সকলো বস্তুতকৈ আম্মাহ আৰু তেওঁৰ বহুলক ভাল পোৱা। দ্বিতীয়ঃ যাকেই সি ভাল পাব একমাত্ৰ আম্মাহৰ খাতিৰত ভাল পাব। তৃতীয়- কুফুৰ পৰা আহি আকৌ কুফুৰ মাজত যোৱা এনেকুৱা ভাবে অপচন্দ কৰিব লাগিব যেনে জুইত পেলোৱাৰ অপচন্দ কৰে। (মুছলিম শ্বৰীফ, পৃঃ ৪৭, হাদীচ- ১৬৫)

২। বদ মজহব আৰু পথ ভ্ৰষ্টতাৰ পৰা বচা। হজ্জুৰ পাক স্বাল্লাল্লাহু তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাল্লামে কৈছে, “শেষ যুগত এনেকুৱা কিছুমান মিছলীয়া দাজ্জাল হ'ব যিয়ে তোমাৰ সন্মুখত এনেকুৱা হাদীচ শুনাৰ যিটো নে তুমি শুনিছা নে তোমাৰ পূৰ্বপুৰুষে। তুমি সিহঁতৰ পৰা দূৰত থাকিবা যাতে তোমাৰ ইমান নষ্ট নকৰে, তোমাক ভ্ৰষ্টাচাৰ তথা গিতনাত পেলায় নিদিয়।” (মুছলিম শ্বৰীফ, পৃঃ ১৭, হাদীচ- ১৬)

৩। প্ৰত্যেক কবিবাহ (ডাঙৰ) ওনাহৰ পৰা বাচি থকা, নবীপাক স্বাল্লাল্লাহু তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাল্লামে কৈছে, “হাৰাম কামৰ পৰা বাচি থকা, সকলোতকৈ ডাঙৰ ই'বাদত কৰোঁতা হৈ যাব।” (মুছলিম শ্বৰীফ, ৪/১৩৭, হাদীচ- ২৩১২) আনহাতে কুৰ'আন ময়ীদত আহিছে- “তোমালোকক যিবোৰ নিষেধ কৰা হৈছে তাৰ মাজৰ পৰা যিবোৰ কবিবা ওনাহ সেইবোৰৰ পৰা তোমালোকে যদি বিৰত থাকা তেন্তে আমি তোমালোকৰ সৰু-সুৰা পাপসমূহ ক্ষমা কৰি দিম আৰু তোমালোকক সন্মানজনক স্থান (যাম্মাত)ত প্ৰবেশ কৰাম।” (ছুৰা আল নিছাঃ ৩১)

৪। ছগীৰাহ (সক) গুনাহৰ পৰা বাচি থকা। হজুৰ পূৰনুৰ স্বাম্মাহ তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাম্মাহে কৈছে, "বান্দাই যেতিয়া গুনাহ কৰে তেতিয়া তাৰ অন্তৰত ক'লা দাগ পৰি যায়।" (ইবনে মাজা, ৪/৮৮, হাদীচ- ৪২৪৪)

৫। সেই সমূহ বস্ত্তৰ পৰা বাচি থকা। যিটো বৈধ ও হালাল হোৱাত সন্দেহ আছে। হজুৰ পূৰনুৰ স্বাম্মাহ তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাম্মাহে কৈছে, "হাবামো স্পষ্ট আৰু হাবামো স্পষ্ট কিন্তু তাৰ মাজত কিছুমান সন্দেহযুক্ত বস্ত্ত আছে যাৰ জ্ঞান বেছি ভাগৰ নাই, এতেকে যি ব্যক্তি সন্দেহযুক্ত বস্ত্তৰ পৰা দূৰত থাকিলে সি নিজৰ দীন আৰু নিজৰ সন্মান বচালে আৰু যিজনে সন্দেহজনক বস্ত্তত হাত দিলে সি হাবামতেই পৰিব।" (মুখলিম শ্বৰীফ, পৃঃ ৬৬৩, হাদীচ- ৪০৯৪)

৬। মনজুক তথা অবৈধ যৌনতাৰ পৰা বাচি থকা। হজুৰ পূৰনুৰ স্বাম্মাহ তাআ'লা আ'লাইহি বা ছাম্মাহে কৈছে, "তিনিটা কথা ধৰংসাধকৰ অন্তৰ্ভুক্ত- ১। সেই লোভ তথা আক্ৰোহ যাৰ অনুসৰণ কৰা হয়, ২। সেই অন্তৰৰ লোভ যাৰ পিছত চলা হয়, ৩। যিজন স্বার্থপৰ হ'ব।" (মোঅজামুল আওছাত, ৪/১২৯, হাদীচ- ৫৪৫২) কুৰ'আন পাকত আহিছে, "আৰু যিয়ে তাৰ প্ৰতিপালকৰ সন্মুখত থিয় হ'বলৈ ভয় কৰে আৰু কুপ্ৰবৃত্তিৰ পৰা নিজকে বিৰত ৰাখে, নিশ্চয় যাম্মাতেই হ'ব তাৰ আবাসস্থল।" (ছুৰা আল নাফিআতঃ ৪০-৪১)

৭। আনৰ ফালে মুখ নকৰা। এয়া আল্লাহৰ নেক বান্দাৰ ভাগ্যত থাকে যে সিহঁতে নিজৰ জীয়াই থকা, মৃত্যু হোৱা সকলোবোৰ আল্লাহৰ নামত উৎসৰ্গা কৰি দিয়ে, নিজৰ প্ৰাণ আল্লাহৰ হাতত বিক্ৰী কৰি দিয়ে আৰু তেওঁৰেই প্ৰেমত মগ্ন হৈ সকলোৰে পৰা মুখ ফিৰাই আল্লাহৰ সঁচা আশ্বিক তথা ভক্ত হোৱাৰ প্ৰমাণ দিয়ে। আনক দেখিলেও আল্লাহৰ আদেশমৰ্মেহে দেখে। কুৰ'আন পাকত আহিছে, "কোৱা, 'মোৰ নামাজ, মোৰ কুৰবাণী, মোৰ জীৱন আৰু মোৰ মৰণ সৃষ্টিজগতৰ মালিক আল্লাহৰ বাবে'।" (ছুৰা আল আনআমঃ ১৬২) আকৌ ফৰমাইছে, "কোৱা, 'মোৰ নামাজ, মোৰ কুৰবাণী, মোৰ জীৱন আৰু মোৰ মৰণ সৃষ্টিজগতৰ মালিক আল্লাহৰ বাবে'।" (ছুৰা আল-আনআমঃ ১৬২) আকৌ ফৰমাইছে, "আৰু মানুহৰ মাজত এনে প্ৰকৃতিৰ মানুহো আছে, যিয়ে আল্লাহৰ সন্তুষ্টি লাভৰ বাবে নিজকে বিক্ৰী কৰি দিয়ে। আল্লাহে তেওঁৰ বান্দাসকলৰ প্ৰতি অত্যন্ত সহানুভূতিশীল।" (ছুৰা আল বাকৰাহ ২০৭) আৰু কৈছে, "আৰু তুমি তোমাৰ প্ৰতিপালকৰ নাম শ্ৰবণ কৰা আৰু একনিষ্ঠভাবে তেওঁৰ প্ৰতি মনোনিবেশ কৰা।" (ছুৰা মুজাম্মিল ৮)

আল্লাহপাকে কুৰ'আন কাৰীমত কৈছে, "হে ঈমান্দাৰসকল! তোমালোকে যথার্থভাবে আল্লাহৰ তাক্ৰবা অবলম্বন কৰা (তেওঁক ভয় কৰা)।" (ছুৰা আলে-ইমৰাণ, ১০২)

এতিয়া কথা হ'ল আল্লাহৰ ভয় অন্তৰত কেনেদৰে আনিব পাৰি তাৰ ওপৰত কেনেকৈ কৃষ্ণসাধন তথা অতল থাকিব পাৰি। চাওঁক মৌলিক কথা হ'ল যেতিয়া বান্দাই নিজৰ নফছ তথা মনৰ বিৰোধিতা কৰি এই কথাক নিশ্চিতৰূপে অন্তৰত বান্ধি ল'ব যে নফছ তথা অন্তৰক গুনাহৰ পৰা দূৰত ৰাখিব আৰু ইয়াৰ লগতে হালাল ও বৈধ বস্ত্ত হিচাবতকৈ অধিক বাৰহাৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিব আৰু চকু, জিভা, গুপ্তাংগ ও লজ্জাস্থান আৰু অন্তৰ (Heart) যথা সকলো অংগৰ প্ৰতি আল্লাহক ভয় কৰিব, ইনশ্বাআল্লাহ তাৰ তেতিয়া সেই তাক্ৰবা লাভ তথা হাচিল হৈ যাব সিটোৰ তলৰ ঈমানদাৰৰ পৰা কৰা হৈছে।

মৌলিক অংগৰ তাক্ৰবাঃ মানুহৰ বিশেষ কেইটামান অংগ অতি গুৰুত্ববান তথা প্ৰধান অঙ্গৰ শাবীত

পৰে। যেনে: চকু, কাণ, অন্তৰ আৰু জিভা আদি। কিয়নো পোনপটীয়াকৈ হওক অথবা আওপকীয় (Indirect) ভাবে কেইবাটাও গুনাহ এইকেইটাৰ পৰাই হয়। যেতিয়া এই কেইটা অংগৰ তাকৰা লাভ হৈ যাব তেতিয়া সকলো অংগ তাকৰাৰ (ভয়ৰ) গুণেৰে সমৃদ্ধ হৈ যাব আৰু বান্ধা তাকৰাকাৰী অৰ্থাৎ মোস্তাকীৰ শাৰীত আহি যাব। তলত উক্ত মৌলিক অংগৰ কিছু তাকৰাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰা হ'ল—

চকু : নিশ্চয় ই প্ৰত্যেক গুনাহ, ফিতনা, হাই-কাজিয়াৰ ফালে ধাৰিতকাৰী। চকুৰ তাকৰাৰ লাভ কৰিবলৈ আল্লাহপাকে কুবআনত স্পষ্টভাৱে ঘোষণা কৰিছে, "মুমিনসকলক কোৱা, তেওঁলোকে যেন নিজৰ দৃষ্টি তল পিনে (সংযত) কৰে, আৰু নিজৰ লক্ষ্যস্থানক ৰক্ষা কৰে, এইটোৱে তেওঁলোকৰ বাবে অধিক পবিত্ৰ। তেওঁলোকে যি কৰে নিশ্চয় আল্লাহ সিহঁতৰ কৰ্মৰ ওপৰত জ্ঞাত।" (ছূৰা আন-নূৰ ৩০) এই আয়াতত আল্লাহে মুমিনক আদৰ সম্পৰ্কীয় শিক্ষা দি কৈছে যে, মুমিনে নিজৰ চকু তল পিনে কৰি যেন চলা-ফুৰা কৰে। এয়া নেক কাম কৰিবলৈ আৰু গুনাহৰ পৰা বাচি থাকিবলৈ অত্যন্ত প্ৰয়োজন। যদি চকুক লেকামবিহীন কৰি এৰি দিয়া হয় তেতিয়া ই হাৰাম তথা অবৈধ সকলো পিনে লক্ষ্য কৰিব আৰু তাৰ ফলত অন্তৰত গুনাহৰ ক'লা দাগ পৰিব। গতিকে চকু তলফালে কৰি চলামকলে কোনো হাৰাম দৃষ্টিৰ পৰা পবিত্ৰ হৈ থাকিব আৰু নেক কৰ্মৰ ফালে গতি কৰাত সুবিধা পাব। আনহাতে নবী পাক স্বাল্লাল্লাহু তাআলা আলাইহি বা ছাল্লামে কৈছে, "মহিলাৰ ৰূপ সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতি চকু কৰা শয়তানৰ বিষ লগোৱা ধনুৰ মাজৰ এডাল ধনু। যিজনো সেয়া ত্যাগ কৰিলে আল্লাহপাকে তাক ই'বাদতৰ এনেকুৱা তৃপ্তি প্ৰদান কৰিব যি তৃপ্তিয়ে তাক সুখী কৰি দিব।" (নাৱাদিকুল উছুল, ১২৮৭) ই'বাদতত মজা তথা তৃপ্তি আৰু মুনাযাতৰ সোৱাদ সম্পৰ্কে প্ৰকৃততে মোস্তাকী সকলহে ব্যৱহাৰিকভাৱে অবগত।

পিছে আজিকালি 'তাকৰা'ৰ নাম নিচান পোৱা টান হৈ পৰিছে। সেয়ে ই'বাদতৰ তৃপ্তি লাভ কৰিব বিচৰাসকলে যেন তাকৰা অবলম্বন কৰে। লগতে উক্ত হাদীচৰ ওপৰত আ'মল কৰে যেন। তেতিয়া ই'বাদতকাৰীয়ে নিঃসন্দেহে এনেকুৱা প্ৰশান্তি লাভ কৰিব যিটো আগতে তেওঁ কেতিয়াও লাভ কৰা নাই। গতিকে ক'ব পাৰি, তাকৰাৰ দৰে অতুলনীয় আৰু অমূল্য সম্পদ লাভ কৰিবলৈ হ'লে আমি চকুক নিয়ন্ত্ৰণ কৰি হাৰাম দেখাৰ পৰা বচাবই লাগিব।

কাণ : ঘৃণা, অশালীন, কদৰ্য, অথহীন কথা শুনিলে ই শ্ৰোতাৰ অন্তৰত কু প্ৰভাৱ পেলায় আৰু সেই কু প্ৰভাৱৰ বাবেই মানুহৰ অন্তৰত অশান্তিৰ সৃষ্টি হয়। ই ই'বাদতত মন নলগাব কাৰণো হৈ পৰে। লগতে বেয়া কৰ্মৰ ফালেও ধাৰিত হোৱাত ইন্ধন যোগায়। এই সম্পৰ্কে বুজিবলৈ ক'ব পাৰি যে, কাণত পৰি অন্তৰত অহা কথাবোৰ মুখেৰে খাই পেটত যোৱা খাদ্যৰ দৰে বৰং তাতকৈও ওপৰত। কিয়নো কথাৰ প্ৰভাৱ খাদ্যতকৈ বেছি লৈকে থাকে। কাৰণ খাদ্য অকমান খোজ কঢ়াৰ পাছত বা শুৱাৰ পিছত হজম হৈ বাহিৰ হৈ যায়। পিছে তাৰ বিপৰীতে কাণেৰে শুনা কথাৰ প্ৰভাৱ অন্তৰত কেতিয়াবা আজীবন থাকি যায়। যাক পাহৰিব নোৱাৰি। কথা অশালীন বা ঘৃণাত্মক হ'লে ই শ্ৰোতাৰ ব্যক্তিত্বক দোষণীয় কৰি তোলে। লগতে বেয়া ভাব তথা কামৰ ফালে ধাৰিত কৰি থাকে। গতিকে তাকৰা লাভ কৰিবলৈ হ'লে কাণক বেয়া তথা অশালীন আৰু অথহীন কথাৰ পৰা দিবত ৰখা অতি আবশ্যকীয়।

জিভা : এজন চাহাবি ৰাধিয়াল্লাহু আনহুবে আল্লাহৰ নবী স্বাল্লাল্লাহু আলাইহি বা ছাল্লামক নিবেদন কৰিছিল, "আপুনি মোৰ শৰীফৰ কোনটো অংগৰ প্ৰতি সবাতোকৈ ভয় কৰে?" তেখেত স্বাল্লাল্লাহু আলাইহি

বা ছান্নামে জিভা মোবাবকত ধৰি ফৰ্মাইছিল, ইয়াৰ (অৰ্থাৎ জিভাৰ)।" (তিবমিজি, ৪/১৮৪, হাদীচ, ২৪১৮)
জিভাই মানুহক ধ্বংসৰ সীমাৰ ভিতৰত অবস্থান কৰাৰ পাৰে আৰু এই জিভায়ে মানুহক সন্মানৰ উচ্চ পদতো
থিয় কৰাৰ পাৰে। লগতে সফলতাৰ মুখ দেখুৱাই যান্নাতত প্ৰবেশ কৰিবলৈ অথবা জাহান্নামৰ ইন্ধন হ'বলৈ
অৰিহণা যোগায়।

জিভাৰ তাক্কা লাভৰ বাবে কিছু কথা উল্লেখ কৰা হ'ল-

প্ৰত্যেক অংগক ঠিক কৰি ৰখাৰ চাবিকাঠি হ'ল এই জিভা। হাদীচ শৰীফত আহিছে, যেতিয়া মানুহ
ৰাতিপুৱাত উপনীত হয়, সকলো অংগই জিভাৰ প্ৰতি কয়, "তোমাক আমাহৰ বাছীলা কৰি কৈছে যে তুমি
ঠিকে থাকিবা। কাৰণ তুমি ঠিকে থাকিলে আমিও ঠিকে থাকিম আৰু যদি তুমি টোৰা বেঁকা হোৱা তেনেহ'লে
আমিও টোৰা বেঁকা হ'ম।" (তিবমিজি, ৪/১৮২, হাদীচ নং- ২৪১৫) জিভা নিয়ন্ত্ৰণ নকৰাৰ বাবেই ই'বাদত
নষ্ট হ'ব পাৰে। কাৰণ জিভাক উদ্দেশ্যবিহীন কথাত এৰি দিলে নিশ্চয় গুণাহৰ ফালে ধাবিত কৰিব। জিভাৰ
দ্বাৰা হোৱা পৰচৰ্চা, খীবত আদিয়ে তাক্কাৰ বিপৰীতে লৈ যায়। যিয়ে বেছি বকে সি বেছি ভুল কৰে বুলি
প্ৰবাদ আছে। জিভাৰ হিফাজতে (নিয়ন্ত্ৰণে) সন্মান আৰু ইজ্জত কঢ়িয়াই আনে।

এজন বুজুৰ্গ বাস্মাতুন্নাহি আলাইহিয়ে কৈছে, "নিজৰ জিভাক ইমান দীঘল নকৰিবা যে তোমাৰ
সন্মান হানি হয়।" গতিকে আখিৰাত তথা পৰকালৰ শান্তিৰ কথা মনত পেলাই জিভাক তাক্কাৰ অভ্যাস
কৰোৱা উচিত।

হজুৰ পূৰ্ণৰ স্বাম্মাহ তাআ'লা আলাইহি বা ছান্নামে কৈছে, "উ'লামা আৰু ডালিবে ই'লুমৰ
ক্ষেত্ৰত নিজৰ জিভাক চপ্তালি ৰাখিবা আৰু নিজৰ জিভাৰে আনৰ মান হানি নকৰিবা। নহ'লে জাহান্নামৰ
কুকুৰে তোমাক ফানি পেলাব।" (আত্তাবগীৰ বা তাবহীৰ, ১/৫০, হাদীচ নং- ৫৯)

উপৰোক্ত কথাখিনি তাক্কাৰ অবলম্বন কৰা এজন দৰিদ্ৰ তথা মধ্যবিত্ত লোকৰ বাবে যিমান সহজ
একেদৰে ধনী ও সম্পদশালী ব্যক্তিৰ বাবেও সহজ। মনত ৰাখিব লাগিব যে আখিৰাতৰ শান্তি অতি ভয়ানক।
যিটো সহ্য কৰাৰ শক্তি আমালোকৰ নাই। আনহাতে এই তাক্কাই একমাত্ৰ ঢাল যাৰ দ্বাৰা আমি আমাৰ
আখিৰাত তথা বিচাৰৰ দিনাখন বচাব কাৰণ হ'ব গতিকে আহক ইনশ্বাহাম্মাহ আমি এই ঢাল আকোঁৱালি
ল'বলৈ ওতপ্ৰোতভাৱে লাগো।

আমাহৰ ওচৰত দুআ' কৰোঁ যাতে তেওঁ আমাকো তাক্কাৰ অবলম্বনকাৰীৰ শাৰীত থিয় কৰায় আৰু
তেওঁৰ ৰহুল স্বাম্মাহ তাআ'লা আ'লাইহি বা ছান্নামৰ পিছে পিছে যান্নাতত যোৱাৰ তৌফীক দান কৰক।
আ-মীন, বিজাহে ছয়্যিদিল মুৰছালিন। □ □

বৰকুমাৰপাৰা নিবাসী লেখক আল যামিআ'তুল আশ্ৰফীয়া,
আজমগড় (উত্তৰপ্ৰদেশ)ৰ এগৰাকী ছাত্ৰ